

האטרקציה נגד העולם הזה הגרמני חשבה את דמות הטישטר הסודי המתגבש בגרמניה

יורשי היטלר

נגד

DER SPIEGEL

Rudolf Augstein

העורך רודולף אוגשטיין (מרכיב משקפיים) מופיע על שער הגיליון האחרון של דר שפיגל, הראשון אחרי פעולת המיטה. בתמונה מימין: איש השיב המערב גרמני, אשר עיניו כוסו לשם העלמת זהותו. גיליון זה הודפס ב־700 אלף עותקים.

ראי, ראי שעל הקיר — מי היפה בכל העיר? — אוגשטיין, המו"ל והעורך הראשי (העולם הזה 1313).

אך מאסר העורכים לא הפריע להופעת העתון. גם החרמת ארכיון העתון וחתירת משרדי המערכת בחתומות שעות משרתיות לא מנעה את ההופעה. כי עתוני המבורג העמידו את משרדיהם ואת ארכיוניהם לרשות השבועון הנרדף. אחרי שנים של נוחיות ועושר, חזר דר שפיגל לתנאי עבודה פרטיזניים, דמה לקומנדו עתונאי, הפועל במטה ארעי.

בשעה שבחזן נערכו הפגנות סטודנטים למען העתון, ניגשו העורכים להוצאת הגליון הבא. כמות החוברות הועלתה מחצי מיליון עותקים ל־700 אלף. גיליון נחסף לא רק ברחבי גרמניה, אלא בכל ארצות אירופה (ובישראל).

היה זה גיליון שהפגין כוח ציבורי רב. מתוך 138 עמודיו גרושיהמודעות, הוקדשו 98 עמודים לפרשה דר שפיגל עצמו. קרוב ל־50 עמודים היו מלאים במכתבי קוראים, שנשבעו אמונים לעתון, ובקטעי עתונים מכל רחבי העולם (מפראגה הסובייטי עד לטיימס הלוונדון), שגינו את הממשלה הגרמנית על ההתקשות בחופש העיתונות.

כך השיגה הממשלה בדיק את ההיפך ממש שרצתה להשיג. דר שפיגל, שהיה עד כה שבועון גרמני בלבד, הפך גורם עולמי. האשמותיו נגד שריהבטחון וכו בפעם הראשונה להרעול עולמי. אפילו יעלה בידי הממשלה להביא להרשעת העורכים בסעיף של בגידה או מתן שוחד, בקשר עם פירסום הדו"ח

אמנם, המשת עורכי השבועון ישבו ב־בית הסוהר. הממשלה סירבה לשחררם, אף כי קורא אחד התנדב למסור ערבות בסכום האגדי של מיליון מארק עבור רודולף הקהל.

בניגוד לתקוות הממשלה, לא שותק דר שפיגל. קרה ההיפך הגמור: השבועון התחזק במשך המערכה, בצורה שאיש לא ציפה מראש. ממשלת גרמניה קיבלה שיעור שניתן ב־עבר כמה פעמים לממשלת ישראל: שהתקפה על עתון לוחם עזרת, בסופו של דבר, לחזק את העתון, ללכד סביבו את דעת הקהל.

אמנם, המשת עורכי השבועון ישבו ב־בית הסוהר. הממשלה סירבה לשחררם, אף כי קורא אחד התנדב למסור ערבות בסכום האגדי של מיליון מארק עבור רודולף הקהל.

הסודי על כשלונות העבא הגרמני, הרי לא יפגע הדבר בהופעת העתון, בתפוצתו וב־השפעתו, כפי שהוכיח הגיליון הראשון אחרי המאסרים.

***

פרופסור נאצי וקונה ה"עיתונים"

אלם זאת לא היה התוצאה היחידה של הפרשה לגבי הממשלה הגרמנית. היו לה תוצאות חמורות הרבה יותר. כי כתוצאה מן הפרשה נתגלו פרטים שהטילו זו הפעם הראשונה אור מבהיל על השתלטות הנאצים בהוגי הממשלה. הציבור הגרמני נהדר עד היסוד.

הדמות הראשונה שנלכדה באור הזרקור היה אציל גרמני בשם פרידריך אוגוסט פון דרהייטה, פרופסור להיסטוריה. מסתבר כי הממשלה לא רצתה לפעול ביוזמת עצמה. כדי להעמיד פנים שהיא פועלת על פי יוזמתו של אזרח, היתה זקוקה לקבלנה פלילית פרטית של מישהו. הקובלנה הוגשה עלידי פון־דרהייטה.

מיהו איש זה? יומיים לפני המאירע העי לה שריהבטחון לפתע את דרגתו בתל־המיר לואיס, מאלוף־מישנה לאלוף. הוא שייך ל־מסד בשם האקדמיה המערבית, הרוגל ב־גלוי בהחזרת הקיסרות ובחיסול הדמוקרטיה. בימי היטלר היה האיש מפורסם כמתחזק בין הנאצים לבין חוגי האצולה.

דמותו של שריהבטחון עצמו היתה גלוי ייה אף היא. עסקן מושחת זה, הדוגל ב־חימוש אטומי של גרמניה, הכחיש תהילה כי היתה לו בכלל יד בפעולה נגד השבוי עון. אולם עדייראיה גילו שכמה שעות לפני הפעולה השתכר השר בנשף פרטי, התפאר בקול רם כי הוא עומד להתנקם בעורכים שגלו את שחיתותו, ואף הוסיף שצריכים להרוג חבר מסויים של הפרלמנט (העובדה ששריהבטחון היה שיכור בשיא פרשת קובה, כשבכל רגע יכלה מלחמת עולם לגרוף את ארצו, היתה שערוריה בפני עצמה).

פראנץ־יוזף שטראוס, האיש שקנה את העווים והמדים מישראל, כדי לרכוש תעודת הכשר לתחיה האטומית של המיליטר זם הגרמני, הפך מטרה להתקפה קיצונית של העתונות הגרמנית כולה. אולם כשגבר ה־אור, נתגלתה מאחורי גבו הרחב של שריהבטחון השמן, דמות אפלה ומבחיילה יותר. היתה זו דמותו של הדרי הנס גלובקה.

***

אדריכל החשמרה

לובקה הוא, באופן רישמי, מנהל משרד ראש־הממשלה — מישרה המקי

אל המאסר

תחילה היה ניד מה למשטרה ה־גרמנית, כי הצליחה לאסור את רודולף אוגשטיין באחד הכבישים, והיא הודיעה על כך לעולם. אולם היתה זאת הודעת־שווא. אוגשטיין שהה במקום בלתי־ידוע, התייצב ב־משטרה רק כעבור 24 שעות, כשואה מגיע במכוניתו המהודרת, הנהוגה בידי נהג פרטי.

בילה לזו של טדי קולק בישראל. אולם למעשה הוא הרבה יותר מזה. הוא מאחד בגופו את כל ההשפעה המרוכזת בישראל בדי קולק, שמעון פרס וראש המוסד המר כזי למודיעין ולבטחון. הוא יועצו הראשי ואיש־סודו של "הזקן".

הקשר של גלובקה לעניין נתגלה לראשונה כאשר התבררו פרטי מאסרו של אחד מעורכי דר שפיגל, קונראד אלרס, בספרד. אלרס, קצין־צנחנים שהצטיין במלחמה, והיה בשעתו דובר משרד־הבטחון, לפני שעבר למערכת דר שפיגל. ביום הפעולה המשטרית שהה עם אשתו בחופש, במאלאגה. ב־

למען דר שפיגל. הסטודנטים התיישבו ברחוב, ניפפו בגליונות השבועון, ובעיקר בגליון שעל שערו מתנוסס פרצופו הצוחק של שריהבטחון המושחת, פראנץ־יוזף שטראוס. השלטים, המצויירים ביד, אומרים: "פי העתונות נסתם במחסום", "אין דמוקרטיה בלי חופש ה־עתונות", "הם מדברים על דר שפיגל, וכונתם הדמוקרטיה", "נגד עליית הנאצים החדשים".

הפגנת סטודנטים